

OSLONI SE NA KRIŽ, GOSPODINOV JE!

8. travnja: Utorak Petog korizmenog tjedna
Čitanja: Br 21,4-9; Ps 102,2-3.16-18.19-21; Iv 8,21-30.

Srdžba i ljutnja može do te mjere izjedati čovjeka da više nije ni svjestan onoga što govori ni što čini. Čini se da nam je sve to već poznato. Sjetimo se samo napornih sjednica i težine koja se tada osjeća u zraku; nekome se i radna atmosfera na poslu toliko ogadila da mu već od jutarnjeg buđenja i sama pomisao što mora ići na posao zagorčava utrobu. A kakve sve smutnje mogu nastati u vlastitoj obitelji kada ti se ne mili ni doći kući a kamo li biti u kući ... možemo samo zamisliti.

O jednoj sličnoj srdžbi progovara današnje čitanje. Izabrani je narod tijekom lutanja po pustinji na putu izlaska iz ropstva bio izvrnut mnogim nevoljama. Te su nevolje uvijek uslijedile kao posljedica nevjere i slabog pouzdanja u Boga i njegovo vodstvo. Takva je nevolja zadesila Izraelce, pa je u njihovim srcima toliko uskiptio bijes i srdžba da su počeli glasno govoriti protiv Boga i Mojsija. Put im se prema Crvenom moru odužio dok su zaobilazili zemlju koja nije bila baš prijateljski naklonjena prema njima. Ljudi su postali nestrpljivi: „Zašto nas izvedoste iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Nema kruha, nema vode, a to bijedno jelo već se ogadilo dušama našim“ (Br 21,5). Posljedica takvog odnosa prema Bogu zbog manjkave vjere usprkos svemu što je učinio za njih, bile su ljute zmije koje su ih ujedale te je mnogo ljudi pomrlo. Tek nakon toga dolaze pameti i uviđaju manjak pouzdanja u Boga kao nevjeru, zato su tražili način kako da pristupe Bogu i zatraže njegovu pomoć i zaštitu. Mojsije je opet bio posrednik između Boga i naroda, i pomoć je stigla. Ne, ta pomoć nije bila nikakva magija, nego odgovor Božji na to što se narod pokajao. Bog je naložio Mojsiju da postavi mjedenu otrovnicu na stup. U daljnji tijek pomoći bila je uključena i vjera onih koji bi svoj pogled upravljali prema mjedenoj zmiji na stupu.

Ova mjedena zmija na stupu ima nešto zajedničko s onom zmijom koja se spominje u 2 Kr 18,4, a koju je zajedno s drugim uzvišicama i predmetima koji su poticali narod na praznovjerje razorio pobožni judejski kralj Ezekija. Njoj su sve do tada Izraelci prinostili žrtve, a zvali su je Nehušan.

Praznovjerje nije sporedni oblik vjere, nego znak nedostatka ili manjkave vjere. Ali Bog ipak zna u svoje vrijeme poslati pravi znak kojim pojedince i zajednice ponovno vraća na pravi put. Naravno, pritom pomaže i naš pogled upravljen prema gore.

Je li i nama koji put potreban neki znak da nas ljutnja ne izjeda i srdžba ne razara, znak koji će pomoći našem pouzdanju u Boga, koji će nam osnažiti vjeru i usavršiti ljubav? Za mene je taj znak u križu Gospodinovu na kojeg se uvijek možemo osloniti. To je Gospodinov znak, vidljiv u našim crkvama, a po našim kućama nalazi se na počasnem mjestu. Pogled na ovaj stup trebao bi

nam ukazati odakle nam dolazi svaka pomoć i utjeha. Taj nam pogled pomaže da proširimo vidike i bolje uočimo stvarnost vlastitoga života i života svojih bližnjih; on nam pomaže da se uspavani probudimo i klonuli uspravimo. Tu na križu visi raspeti Gospodin koji nas raširenih ruku želi zagrliti i sve naše boli sa sobom ponijeti. On mi govori: „Otvori oči i pogledaj malo oko sebe. Pogledaj malo preko ruba svoje zdjele ispunjene onim što nazivaš vlastitim problemima, vidjet ćeš da možeš biti smiren u Bogu, zadovoljan sa svijetom i izmiren s ljudima.“

Sluga Božji Josip Stadler u tom smislu zapisuje ovu priču: „Neki je čovjek, upitan odakle dolazi da je usred tolikih nevolja i neprilika uvijek zadovoljan i veseo, odgovorio: 'Svako jutro, prije nego pođem na posao, pogledam na tri stvari: ponajprije podignem svoje oči k nebu te se spomenem da je moj glavni posao i prava svrha mojem životu i mojim težnjama doći u nebo; zatim oborim oči dolje na zemlju, pak pomislim kako je malo potrebno za moj grob; napokon obazrem se oko sebe te se osvjedočim da ima puno ljudi kojima je mnogo teže nego meni. Tako se tješim u svojoj tuzi i nevolji, te živim zadovoljno u Bogu sa svijetom i ljudima“ (Glasnik sv. Josipa 1873.).

Amen!

Molitva vjernika:

Upravimo svoje molitve Gospodinu našem Isusu Kristu koji je bio uzdignut na križ, a koji je uskrsnuo i uzašao k Ocu, odakle iščekujemo njegov ponovni dolazak.

- Za sve kršćane da ti u sigurnoj slobodi vjerno i gorljivo služe i budu gorljivi svjedoci tvoje ljubavi u svijetu, molimo te.
- Za sve ljude koji su se odmetnuli od tebe da se na pravi put vrate kako bi u tebi pronašli život, molimo te.
- Za sve ljude u nevolji, posebno za siromašne i gladne kao i za one kojima je potreban krov nad glavom, da im po našem djelovanju pošalješ pomoć da im poput tvoga sluga Josipa Stadlera budimo nadu i pružimo utjehu, molimo te.
- Za bolesne nemoćne i umiruće da im pogled upućen k tebi podari milost kako bi u svojoj patnji osjetili tvoju ruku pomoćnicu, molimo te.
- Za naše pokojne da ih uvedeš u društvo svojih nebesnika po svom križu kojim si svijet otkupio, molimo te.

Gospodine, hvala ti na svemu što nam pružaš. Do kraja vršiš volju Oca svoga na nebesima. Daj da te znamo slijediti i u teškim trenucima svoga života. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

Pripremio: Pavo Jurišić